

fuldstændigt sikker paa at ville blive undgaaede, og, saasnart altsaa saadanne Feil ikke fremtræde saaledes, at der er nogen Tvivl om Afstemningens Mening og Differencerne overhovedet ere meget smaa, saa troer jeg ikke, især under de nærværende Omstændigheder, at der kan være tilstrækkelig Anledning heri til ikke at følge Udvalgets Indstilling, at antage Loven i den Skikkelse, i hvilken den er kommen her til Thinget.

Formanden: Da Loven skal grunde sig paa den Beslutning, som udledes af de Afstemninger, som have fundet Sted i Thinget, saa maa jeg med Hensyn til det af den høitærede Kultusminister i Slutningen af hans Foredrag Ottrede, tillade mig at bemærke, at, naar jeg alene skulde rette mig efter den Afstemning, som har fundet Sted over Summen efter § 22, vilde jeg bedømme en saadan Afstemning, som om en heel Deel af Kultusministerens Budget var udelukket fra Afstemningen. Jeg vil imidlertid, forsaavidt Loven skal udgaae af Afstemningerne, altsaa af de foreliggende Tavler, hvorpaa Rettelserne ere anførte, finde mig beroliget ved, at der et andet Sted i Loven vil være Leilighed til at tage en Beslutning fra Landsstingets Side over alle de Tavler, som ere bilagte Loven. Det er nemlig § 30, jeg mener. Naar det der hedder, at „Finantsministeren bemyndiges til at omdanne de fremlagte Indtægts- og Udgiftsbilag i Overensstemmelse med de paa vedlagte Tavler A—S opførte Rettelser“, saa følger deraf, at en saadan Bemyndigelse kan Thinget ved sin Beslutning ikke give Finantsministeren, uden at erkjende de Rettelser, som findes paa Tavlerne, at være vedtagne. Jeg vil altsaa, forsaavidt der bliver Spørgsmaal om Lovens Affattelse i Overensstemmelse med den Beslutning, som tages af Thinget, finde mig beroliget ved den Afstemning, som vil skee over § 30, om ogsaa § 22, Kultusministeriet vedkommende, bliver vedtagen med det Indhold, som den nu har.

Orsted: Jeg troer ikke, at der enten i Begrebet om en Finantslov, enten i sig selv eller saaledes, som dette Begreb er opfattet i andre Stater, hvor Budgettet approberes i denne Form, ligger nogen Nødvendighed i, at

den skal affattes saaledes, at det seer ud, som om alle de Summer, hvorefter der er Spørgsmaal, ere bevilgede, og ligesaa tidt kan der være Grund dertil i selve vor Grundlov, hvis § 52 er affattet saaledes, at der ikke synes at være nogen Anledning til at tage Ordet „Bevilling“ i det Omfang, hvori det er taget i den foreliggende Lov. Jeg har ingenlunde overseet, at Udtrykkene i de enkelte Paragrapher ere i det Hele taget i den omhandlede Henseende ganske correcte; der hedder det blot, at Indtægterne skulle beregnes saa eller saa, at de eller de Summer skulle anvendes, men § 1 erklærer Totaliteten af de Summer, som ifølge de paafølgende Paragrapher sættes til Indtægt, for bevilgede, og dette forekommer mig ikke at være træffende. Det er jo ganske vist, at Regjeringen, ifølge den 52de Paragraph i Grundloven, ikke kan opkræve selv de ved foregaaende Love paabudne Skatter, førend Finantsloven udkommer; men derfor er ikke Finantsloven nogen Bevilling dertil, ikke en Bevilgelse af de enkelte Skatter, men en Bemyndigelse til Ministeriet. Jeg skal ligeledes bemærke, at der i § 52 i Grundloven ingenlunde bruges saa omfattende Udtryk, som „ingen Indtægter maae oppebæres, før Finantsloven er vedtagen“, men det hedder blot, at „forinden Finantsloven er vedtagen, maae Skatterne ikke opkræves“. Altsaa maae Aarets øvrige Indtægter kunne opkræves, som f. Ex. Dresfundstolden, Domainsindtægterne og saa fremdeles, om endog Finantsloven ei var udkommen. Hvad Betydningen er af, at Finantsloven skal bifaldes i sin hele Udstrækning, er, som jeg allerede har tilladt mig forhen at bemærke, den, at Folkerepresentationen skal være besøjet til at kontrollere med, at de Midler, der skulle anvendes til at bestridde Statskunsholdningen, at de virkelig ere forhaanden, at der virkelig have den behørlige rettlige Afkomst dertil, at de idetmindste efter Rimelighed ville udgjøre det Beløb, hvortil de ere beregnede, og at de anvendes til at opfylde de Staten paahvilende Forpligtelser og til at fremme de Diemed, hvorfor Staten bør vise sig virksom. Jeg troer derfor, at de Bemærkninger, jeg har gjort angaaende den Form, som Finantsloven rettere burde have, ikke ere ugrundede; men, forsaavidt